

KRONIEK

"Goedenavond, meneer, en wat mag het zijn?"

"Dag Theo, geef mij maar een pilsje".

Het is weer donderdagavond, deze keer 17 maart 1966: de laatste restantjes van de kater, flarden herinnering en de eerste partikeltes weemoed aan de borreltafel bij Van de Brekel veroorzaken bij enkele nog geestelijk enigzins alerte Fergutijnen plannen voor nieuwe alerte Fergutijnen plannen voor nieuwe activiteiten die hun oorzaak wel moeten vinden in de afgelopen lustrumweek. Des kroniekers oor ving de aankondiging op van een serie intieme ontboezemingen in de Pennevaere van de S. I. P. aan Galliëne die kennelijk een zeer concrete gestalte aangenomen had, een tweede Fergutijn die waarschijnlijk op kosten van een vriendje dronk, besprak de politiek die hij zou gaan voeren om bij het B(ureau) W(erk) S(tudenten) als urgentie geval ingeschreven te worden terwijl de lustrumpraeses, vooruitlopend op het oordeel van de vergadering, overwoog zijn functie bij toekomstige sollicitaties als verdienste naar voren te schuiven. Vol verwachting is de borreltafel van de verhalen van de maandagcommissie die enkele nachten tevoren na gedane arbeid door het dispuut in het zwoele Maastricht was gedropped. De wildste geruchten deden de ronde. Als het duo vlak voor de vergadering met kleine oogjes en het bronsgroen nog achter de oren binnensjokt, een serie tomatensap met veel zout en zomogelijk nog meer peper bestelt en estafet-tegewijs opdrinkt en daarna objectief verslag doet van haar escapades, verschijnt een blik van voldoening op de gezichten der verenigde Fergutijnen: Theootje kan het predikaat "man" verleend worden.

De volgorde is quasi chronologisch

De verbanden zijn mogelijk en logisch

De feiten zijn historisch

Na enkele maanden formeel be-
raadslagen en afwerken van de
nog resterende zaken had de verga-
dering er geen moeite mee de lus-
trumcommissie zonder bezwaar te
verheffen tot gewone Fergutijnen en
verklaarde de hen opgelegde toe-
stand van alcoholisch celibaat voor
opgeheven. Daartoe moesten na-
tuurlijk terstond een paar rotte to-
maten (van de oude orde van de
rode tomaat) worden platgedrukt op
der commissie boezem. Helaas, de
zak tomaten was spoorloos. De lus-
trumpraeses, nu weer Wim van
Baal, 'n gewoon mens met z'n eigen
zwaktes, was zo onder de indruk
van deze orde en had zijn lustrum
praesidiaat kennelijk met zoveel
schone beloftes her en der gestut,
dat hij de gelegenheid niet voorbij
wilde laten gaan om alsnog de zak
tomaten in bezit te krijgen en daar-
mee links en rechts met gulle hand
te onderscheiden. Wat banaal dan
ook van enkele ongere elementen

om hem het volle pond via het raam zonder meer in de schoot te wer-
pen. Dit was niet studentikoos meer. En de daarop volgende, door het
dispuut intens meebeleefde speurtocht werd een eerste openbaring van
zijn ontluikend vakmanschap en meesterschap. Wie herinnert zich
niet de Sherlock Holmesiaanse manier van syntetiseren der feiten
uit één gegeven: de afmeting van de voetstappen in het tuintje van de
hospita van John van Leeuwen. En wie herinnert zich niet zijn mees-
terresultaat: het ontmaskeren van het beruchte duo "De Twee handen
op een buik" via Sjaan
en Bart van Pas Buiten,
waarvan de laatste ove-
rigens verklaarde dat
J.v.L. en M.F. zijn
beste vrienden waren?
Dit duo had zijn intrek
genomen in het pand
Burg. van Meursstraat
nummer 18, onopvallend
voor de buitenwereld als-
of de eigenaar van het
pand (let wel: in de bur-
gemeestersbuurt) voor zijn
omgeving niet wilde we-
ten dat hij leefde van de
geweldige zwijggeldsom-

men die hij van hen ontving. Het (toen nog toekomstige) meesterbrein van Van Baal had echter een geweldige valstrik: de Hogeschool werd benaderd en aan Hans Smulders werd het predikaat jur. cand. verleend zodat er een reden geschapen was om een braspartij te enscèneren. Wetende dat J. v. L. bezoek zou krijgen van mej. E. W. te M. benaderde Willem de laatste en gelukte het hem door een beschrijving van de doorgaans levensgevaarlijke geestestoestand van J. v. L. na een bokkenfeest deze dame over te halen zich zolang in het appartement van de speurder te verschuilen. En ziedaar: de valstrik voor de zwakste hand op de buik was gespannen. Na het feest verstopte onze aspirant speurder zich in het ledikant van J. v. L. en toen deze laatste úren later thuiskwam (hij bewoog zich moeilijker) en niet meer tot redelijk onderscheid in staat was, stelde Het Genie gedurende het half uur dat J. v. L. zich probeerde uit te kleden voortdurend de vraag over de zak tomaten. J. v. L. reageerde daar echter hoegenaamd niet op en toen de laatste zijn onderscheidingsvermogen zelfs zover verloren bleek te hebben dat hij Willem voor mej. E. W. te M. aanzag en zijn avances ging maken, was de maat vol en legde dhr. Van Baal hem de fles Table Ronde aan de mond tot het delirium erop volgde.

De reklassering van het andere individu, M. F. toonde het geweldige diplomatieke inzicht van onze grote meester. Het jaar was nog niet verstreken of men kon ene Michel Fisher door Tilburg rond zien dwarrelen met minder wilde haren en wat later kwam het moment dat hij geen rode, groene of onbestemd gekleurde sokken onder zijn receptiepak droeg, doch echte grijze. Het was een geweldig staaltje positieve manipulatie van onze meester dat het dispuut ertoe overhaalde om het bereikte niveau van reklassering via een institutionalisering te bestendigen: Michel werd praeses van de 21ste diescommissie. En zo konden we onder de hanebalken van het Tramstation, eertijds een beschermend kader voor Fergutijnse uitspattingen gestimuleerd en waar mogelijk gekanaliseerd door Hans Smulders en Kees Knipscheer, onder deze

multa-
ka-
het
zelfs
pan-
zijn
was
im-
Was
het
ver-
de
van
an-
po-
ten
land?
"Ta-
Han-
pades
ster
veel-
her-
be-
re-

tuliaanse balken, de tharsis aanschouwen van drama Fisher: hem werd gedemonstreerd hoe de nekoeken te bakken voor dies! Deze vernedering voor het brok natuurlijk pulsief Fisher teveel. hij het immers niet die het dispuut enerzijds in gadering bijeenbracht met NVSH (nota bene bij Jean Kemenade op zolder) en derzijds overspoelde met litiek geëngageerde citaten moppen uit Vrij Nederland dankzij misdadige ble Ronde" - en "Tweeden Op Een Buik"-esca-schulde in deze ruwe bol-een breed georiënteerde zijdig ontwikkelde grijze senmassa. En dat zou hij wijzen godomme! Het sulfaat was klinkend: aan

de Dies hield het dispuut een van de eerste schilderstukken uit het collectieve tijdperk over. En dat niet alleen: ook de verzekering merkte het aan de opgave van enkele onherstelbare besmeurde jurken en pakken.

Doch daarmee leek ook de hele reklassering van M. F. zonder resultaat gebleven. De grond werd hem heet onder de voeten en hij bracht alles in gereedheid voor een vlucht naar de USA om zijn link(s)e verleden uit te wissen en met een betrouwbare background terug te komen. Toch wilde hij niet zonder afscheidsfeest het vaderland de rug toekeren en forceerde een inauguratiefeest. Het dispuut had weliswaar amper een half jaar over de bewuste klooi beraadslaagd, maar met de impulsieve dynamiek hem eigen, organiseerde M. F. alle bezwaren van het dispuut onder tafel: de auto werd naar de oever van het Wilhelminakanaal gereden, de lichten werden ontstoken en terwijl het dispuut in het café delibereerde, begon Hagemans zijn striptease. Michel rende naar binnen met de blijde boodschap dat de klooi zich aan het louteren is in het Wilhelminakanaal. Na hem eerst van buiten met pils ontsmet te hebben en nadat het afdroogritueel met de vlag geheel voltoerd was, werd de klooi via het bekende potjeslatijn Fergutijn en voelde Piet de Lange eerder om geld dan uit schuldgevoelens de behoefte om ook een louteringskuur te volgen, echter zoals het een Fergutijn betaamt: niet naakt maar in onderbroek.

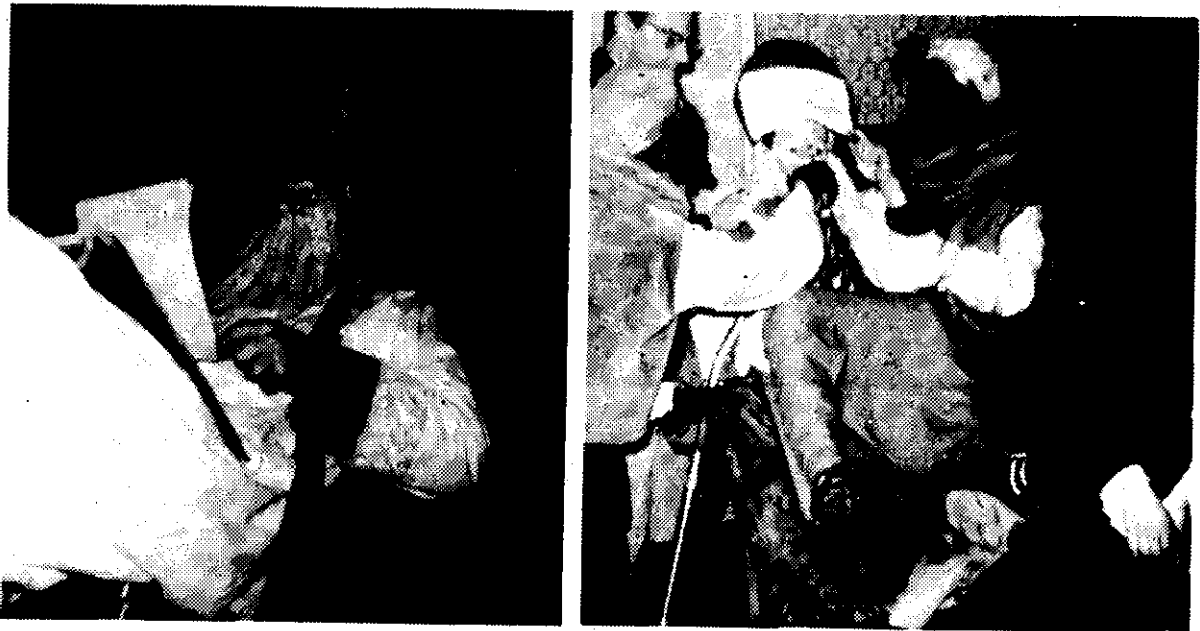
Lagen de kwaliteiten van de nieuwe aanwinst van het dispuut aanvankelijk op het gebied van Italiaans klinkende redes als verplichte succesnummer-tjes op diverse feesten, toen men doorkreeg dat Frank ook werkelijk niks zei en men zich weer tot elkaar wendde om te ouwehoeren, wierp onze oud-retoricus zich op de culinaire activiteiten als het eten van boterhammen met hagelslag en worst. Hij vond daarin een geestesverwand in John van Leeuwen en zij gingen zo in hun hobby op dat schier de hele dag aan de eettechniek geschaafd werd. Trouwe Fergutijnen als zij via indoctrinatie geworden waren, meenden ze echter geen dispuutavond te mogen missen en zo viel het besluit het trainingsmateriaal mee te nemen naar de vergadering. Terwijl zij daar zo onopvallend mogelijk hun instrumentarium in gereedheid brachten, begon de vergadering zich te roeren. Een groepering meende met een stunt te doen te hebben, een andere kon geen begrip opbrengen voor dit soort topsport; zij prefereerden gewoon voetbal en toen bleek dat de rest van de vergadering zijn buik al vol had, meende Willem als invloedrijk lid van het seniorenconvent nog eenmaal de spectaculaire weg van Groot

Lawaai te moeten volgen om een crisis te voorkomen, pakte het tafellaken bij de vier punten en mikte de hele inhoud via het raampje het Korvelplein op. Deze correctie was afdoende. Het daarop volgende matrassenfeest op de kast van Hans Smulders pacificeerde de meute weer aanzienlijk omdat na enige minuten reeds bleek dat het zwaar gooien was met de aan-

wezige ludieke objecten, daarentegen was het eróp goed drinken en makkelijk morsen, hetgeen iedere bezoeker van het fenomeen Smulders in de week daarna nog kon ruiken.

Een andere dispuutsavond, diverse sinterklaasfeesten en een steeds op dezelfde tijd musicerende fanfare en op dezelfde tijd vergaderende postduivenclub deden het dispuut tijdelijk verhuizen naar Pas Buiten, of beter: naar Sjaan en Bart. Voorzover de bezoekers aldaar nog overtuigd waren van de volkomen sereniteit van de Goedheiligman, moet hun geloof geschokt zijn toen Zijne Eminentie het café binnengebracht werd.

en de mijter geheel schuil bleek te gaan achter een met hormoonpreparaat behandelde Galliëne, die ook al gezien de kennelijke staat van de Sint met borsten en al voorover dreigde te vallen. Niet alleen dat Sint die avond met een moeilijk te onderdrukken verlangen op zijn mijter wilde kijken hoe laat het was, de man kreeg het pas goed moeilijk toen de resultaten zich begonnen af te tekenen van de competitie die hij van tevoren had gehouden met zijn uit Amsterdam geïmporteerde pieten: de alcohol steeg naar de borsten op zijn hoofd en Sint moest regelmatig opgevangen worden door de vergadering (voorover) of door de pieten (achterover) als hij zich van zijn zetel verhief om zijn gelal meer kardinaal aanzien te geven. Als alle jaren vertoont de vergadering begrip voor het feit dat zijne Heiligheid

zich wat uit komt leven, iets wat hij bij kleine kindertjes niet kan doen, natuurlijk. Wie schetst dan ook de argwaan en verbazing van de vergadering toen Sint eens vol puntige teksten binnen kwam, met soepele sprongen de tafel opwipte, in zijn zetel dook en slechts één piet bij had. De tijd wees uit dat onze dispuuts-doctor tot dispuuts-heilige was verheven. En voor het eerst sinds jaren kon met de goedheiligman na de afstraffing van alle leden nog een borrel gedronken worden.

Bracht Kees Knipscheer in het grijze verleden als eerste hipkritiese Fergutijn informatie uit de hoofdstad met zijn onderzoek omtrent provo, na het karnavalsfeest op de verpleegstersflat in Den Bosch was het voor de Fergutijnen moeilijk de informatiestroom gaande te houden omdat Kees' pas verworven vervoermiddel een nukkig bokje bleek dat tegen de zin van zijn meester met een speels wipje de voor hem staande boom besprong. De brabantse grondigheid kennende waarmee het deukje omslachtig uit de bumper geklopt zou worden, zond het dispuut terstond de klooiën naar het noorden voor Het Laatste Nieuws. Geilbekkend en in zeer opgewonden toestand kwamen ze terug: gezworven hadden ze langs de walletjes, gesproken met vrouwelijk publiek en hun koffers zaten vol pornolektuur. Geestelijk totaal ontwricht hadden ze hun gevoelens neergelegd in w. c. -papieren kreten. Men haalde er onze kontaktman met de psychologische fakulteit bij die zich over de teksten boog. Na een periode van scherpe onder-vraging over de herkomst der gezegden, na een rekonstruktie van karakters der scribenten en na een innerlijke meditatie over de invloed van dit soort karakterstructuren op het dispuut, onderschreef hij het belang van inauguratie van deze boodschappers over subkulturen van het Noorden. Een terwijl uw kronikeur tussen de pas opgeworpen verkeersdijken rond Tilburg zocht of daar nog het lapje land met de stolp en de tapkast van Miep Pieters lag, begon onze sinjoor-conventionair daar zijn dans-van-het-nieuwe-perspektief, de ceremoniële bevestiging van de inauguratie van Henkie en Erik.

Deze dans was een voorbode, een oefening voor het eerste dispuutsfeest hippe stijl: de blipse tepseriade. Toen opeens leek het ganse Fergutijnen-volkje blitser te willen zijn dan Provo. Op slag verschenen immense snorren en lange haren (zo mogelijk geblondeerd) en uit karnavalskleren en afdankertjes probeerde men progressieve creaties te konstrueren. En de enkeling die het waagde om zich in tenue de ville of militair kostuum te vertonen werd met Marcuse en zijn hele S. V. B. om de oren geslagen. Soldaat Fischer mocht dan ook enige tijd later na het passeren van een onbekend aantal doktoren en hiërarchieën boven hem de dienst verlaten. Met de nieuwe orde kwamen ook de generaties klooiën die vervreems stonden tegenover het begrip opdracht, klooiën die zelf hun inauguratiethema uit wilden werken.

Toen dan ook de opdracht gegeven werd een campagne op te bouwen voor de medische faculteit Tilburg, waarbij alle relaties gebruikt mochten worden van het dispuut met Den Haag, Tilburg, een tandemverhuurbedrijf, een volkswagenbusjesverhuurder en een bekend sponsor van buitenissige wielerevenementen, gingen zij in hun eigzinnigheid op zoek naar eigen wegen. Het resultaat is gedeeltelijk bekend: de medische faculteit is Tilburg aan de neus voorbij gegaan. Een ongeluk komt echter nooit alleen en hun eigzinnigheid resulteerde dan ook verder in een kapotgeknipte sok voor Theo Huisman. Want wat gebeurt? De klooiën waren in hun analyse van de diverse dispuutsfiguren tot de konklusie gekomen dat Theo het meest aan comfort gehecht was. Welk argument was dan niet sterker om hem tot deelname aan een alternatieve stunt over te halen dan het aanbieden van gratis vervoer per bakfiets in gezelschap van het stuntteam? Het dispuut, dat niet veel vertrouwen in het groepje klooiën had, volgde argwanend het gezelschap,

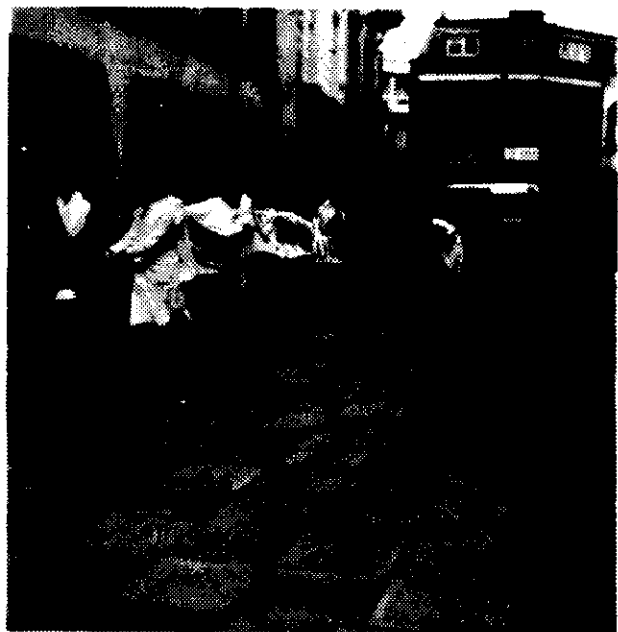
doch op een onverdacht ogenblik gooide het team hen een laken over het hoofd en zo waren ook zij ingeschakeld in de alternatieve reclame-campagne die naar de Heuvel voerde. Op weg daarheen was Theo redelijk van alcoholika voorzien, en door elkaar gehutseld zodat hij aankomst voor de Korenbeurs een voldoende staat van afwezigheid gekonstateerd kon worden om een operatie pijnloos te laten verlopen. En inderdaad: vóórdat de patient het bemerkte was zijn sok met een slagersmes aan flarden gesneden en werd de steriliserende alcohol hem rijkelijk over de kleding gesprenkeld. (Foto zie volgende bladzijde).

Voor Frank Hagemans, eertijds zelf in een overvloed van nattigheid het dispuut binnen geloodst, was het een aanleiding om deze louteringsprocedure nog eens op de klooiën zelf toe te passen, dezelfde avond in Riel. Toen hij op de hem

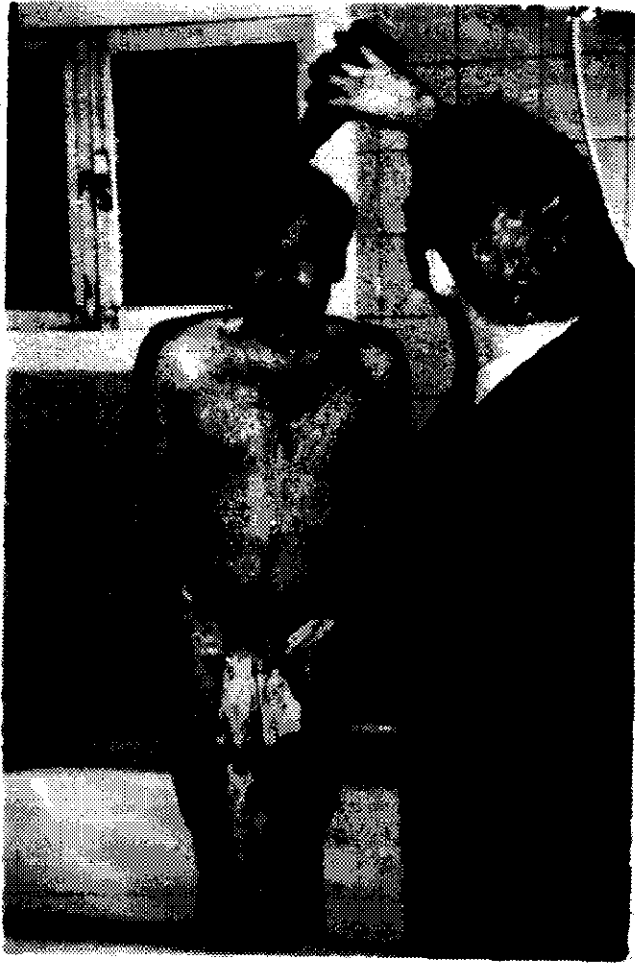

bekende oude stijl aan de zegening begon, spurte het klooiendom echter met een noodgang het lokaal uit. Bevreesd hier niet te doen te hebben met Jongens waar het Nederlands bloed in d'adern stroomt, stelde men de inauguratie een dag uit en werd intussen de waterproef bij de klooiën individueel op kast genomen. De uitslag was gelukkig positief en zo konden Renée van Dijk, Hans Bolt, Henk Couzijn en William de Haas zonder smeltgevaar maar na enige voorlichting geinaugureerd worden.

Dit was echter niet het einde van alle nattigheid. Het exklooiendom zon op revanche en greep dezelfde avond de kans nog toen de meute min of meer verzadigd aan zijn laatste litersflessen Pietersbier lag te lurken boven Astoria. Een goklustige William de Haas probeerde links en rechts weddenschappen af te sluiten over uiteenlopende zaken.

Hans Smulders die in hoge geldnoodverkeerde na de afgelopen lange nachten zat te popelen om toe te schieten op het eerste het beste aanbod dat een redelijke kans op winst bood. En toen Willem dan ook ten einde raad, omdat niemand meer enige goklust vertoonde met een gouwe ouwe bij Smulders kwam, tuinde deze er regelrecht in: "Ik durf voor f 25, - te weden dat ik bij jou geen twee flessen Pietersbier over je kop mag gooien". "Jawel, jawel", kreet Smulders, "Zorg dat je over twee minuten voor de badkamerdeur staat met twee flesjes". Ondanks algemene beneveldheid voelde iedereen dat de doorgaans arglistige en veel-doorgrondende Hans in een open valkuil zou tuimelen en toestemming werd gevraagd om met fotograaf en al aanwezig te mogen zijn. Zelfs nu nog geheel zonder argwaan gaf hij toestemming, sterker; hij juichte het zelfs toe dat iedereen tot in het nageslacht getuige zou zijn van de makkelijkste manier waarop hij ooit f 25, - zou verdienen. Smulders retireerde zich, Joop zette een zeer snelle film in zijn voyeurs-

machine en de meute daalde af naar de badkamer. Daar stond Hans, rechtop in bad, zijn essentialia keurig toegedekt, zich moreel voorbereidend op het bier en de f 25, -. Edoch welk een ramp toen De Haas na het eerste flesje zei, dat het tweede hem geen f 25, - waard was en de meute in alle staten weer naar boven toog om nog wat na te genieten in comfortabele zetels. Jammer genoeg bleken binnen enkele maanden roeiboot en vrouw te sterk aan Couzijn en De Haas te trekken dan dat zij hun opleiding tot volwaardig Fergutijn konden voortzetten. Renée, de trotse eigenaar van wat op een Fiat 500 leek, maar later een brandbom bleek te zijn en lapjesman Hans behaalden echter op de inwijdingstoernooien gunstige resultaten.

Op een dezer toernooien werd een talentvol beginnend sabreur aange- troffen die overgehaald werd enkele kapriolen nieuwe stijl aan het dispuut te leren. Bovendien bleek er een opkomend voetbalmaniak rond te lopen in een van de twee klooienteams die ter afwisseling tussen de steekpartijen door een spelletje middeleeuws voetbal speelden. Reeds tijdens hun kennismakingsperiode bleken de prestatiecurves van Ferguut op voetbal- en schermgebied positief te worden beïnvloed (wij denken alleen al aan de cup-wedstrijd tegen de sportleraren en de hakenhouwpartij van de vriendjes tijdens het eerste onderlinge schermtoernooi). Na enig beraad besloot men dan ook op grond van mogelijk positieve beïnvloeding van de lichamelijke konstitutie van het dispuut het tweetal (Joan en Harry) te inaugureren op de plaats waar ze te vondeling waren gelegd: onder de bosjes van de sporthal. Om het feest wat binnenshuis te houden werd na het ledigen van het obligate kratje in de sporthal in samenwerking met een der concierges van het kompleks de kast van Westendorff met veel tam tam en grootse allure veroverd en als erkend dispuutborrelcentrum ingewijd. De betreffende hospes kon zich daar jammer genoeg niet mee verenigen en wilde Joan 's anderendaags van kast aftrappen, maar de snelle aanschaf van een T.V.-apparaat en wat bourgeois-meubeltjes stelde de man gerust: het was een keurige boel geworden. Joviaal uitgewuifd door Joan en Renee stapte men die avond in de diverse voorstaande auto's om bij de sporthal even de fietsen op te gaan halen. Toen de portieren dichtgeklapt en de motoren gestart waren, herinnerde de meute zich echter ineens zonder wagens gekomen te zijn. Het kollektief geweten deed zich gelden: de lichten werden schielijk gedoofd, geruisloos werd er uitgestapt en in tijgergang verliet men de buurt. Het gerucht wil, dat dit de eigenaar van de wagens, een erkend autohandelaar weet-u-wel, enigszins verdroot omdat hij net z'n windbuis geladen had.

Dit spijt eigenlijk de kronikeur, want daarmee had hij Het Schot als symbolisch begin van de lustrum-gerichte periode van Ferguut aan kunnen halen. Nu zullen we die periode dan maar laten beginnen bij het grootse herenigingsfeest in Haarsteeg waar de door het dispuut naar Algiers gezonden delegatie kond deed van haar belevenissen en onderhandelingen voor een lustrum met beter weer dan doorgaans hier in maart mogelijk is. Overwegende dat de geldbuidel weer niet zó groot en vol was dat een weliswaar bescheiden Jumbo-Jetje en een idyllisch gelegen Holiday Inn-tentje kon worden afgehuurd, werd besloten de andere weg te kiezen:

het lustrum te verplaatsen naar de zesde week van de lente, omdat dan eerst de r in de maand zoek was. Na formele formatiepogingen en het optreden van diverse Fergutijnse Beel-figuren kwam als lustrum duo-viraat het koningskoppel Frank-Johan (volgens sommigen: Westendorff-Hageballoo) uit de verkiezingsmolen tevoorschijn en dat toog aan het breinbrouwen.(zie vorige blz.)

Terwijl via de nodige borrels de ingrediënten van het lustrumfeest steeds meer gestalte kregen, nam ook de selectie uit de nieuwe Olof aanwas van dit jaar konkretere vorm aan. Op instigatie van het dispuut en ter toetsing van hun oprechtheid dienden zij echter eerst een objectieve reclame-kampanje voor Ferguut te voeren. Verborgens voor de buitenwereld op de zolder van de tante van een van de klooiën werd de klandestiene radio-uitzending beluisterd. En uit de interview's met hospita's, buurmeisjes en diverse barkeepers bleek weer eens temeer dat studenten aardige jongens waren, die best mochten vrijen zolang het maar niet mee d'r ègustu dochter waar, die soms erg arrogant waren, van gegoede lui, maar ja, het bleven studentu. In de verder konstellatie van het programma, bestaande uit het bekende soort agressieve reclames van tegenwoordig, harde beatmuziek en kwijlende levensliederen, meende het dispuut toch niet zó'n mate van indoktrinatie te kunnen onderkennen dan dat de nieuwe generatie de moraal van de riddersport eigen te maken was. Huub en Ton werden na kruisverhoor, Ben na het ledigen van een fles bocht getooid met de kleuren van Ferguut.

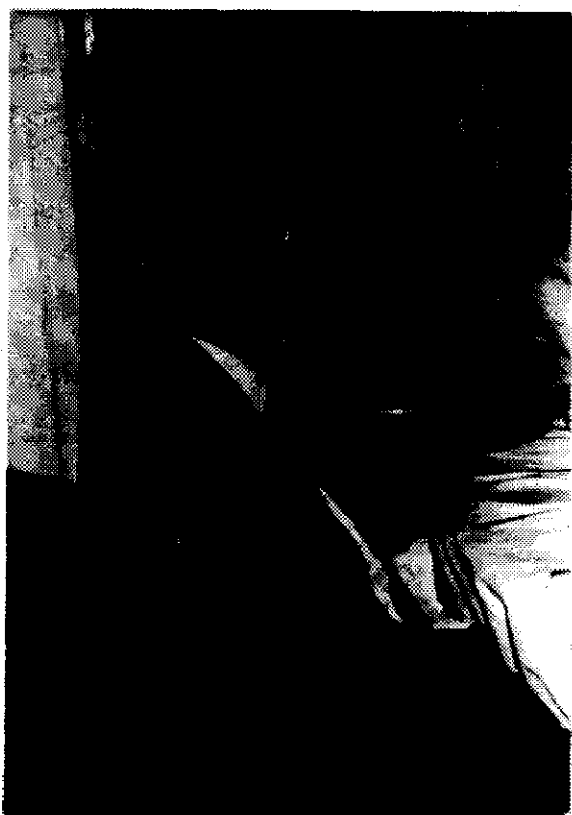
Ondertussen was het potje van de lustrumkommissie danig gaan pruttelen en borrelen en kregen de diverse commissies en hap-peningen konkrete gestalte. We denken aan het grandioze poezenfeest in de bowling te Eindhoven en het Galliënefeest in het bakhuis van Pallieter waar niemand met warme voeten naar buiten kwam en waar zelfs de vrouwen het op een zuipen zetten om het vat leeg te krijgen! En verder de Bokkenborrel (met hier en daar een meegesmokkelde Galliëne/chaufeuse) waar de ouwe hap weer eens kennis kon

maken met de nieuwste lichten en waar via de bekende sterke verhalen en de door Piet de Rooy geopende tentoonstelling van attributen uit het dispuutverleden de nieuwe lichten konden vernemen over de oude gheesten der ex-alumni.

De smaak kreeg uw kronikeur echter pas goed te pakken toen hij als pers vermomd bij Verbunt meeproefde van de aromeuze vochten waarvan er één werk uitverkoren om straks in flessen met Fergutijns uiterlijk zijn weg te

zoeken naar de kelen van Rikesteners, Galliënes en Tafelrondijnen. Toen het rijke bouquet als van een zonnige veelkleurige najaarsdag zijn zintuigen streelde begonnen zoete herinneringen uit zijn studententijd te spelen. En uit de polymorfe toonreeksen is dit 14-delig divertimento samengesteld, waarvan uw kronikeur hoopt dat de melodieën nog veel meer herinneringen onder de Fergutijnen los zullen maken, zodat zij in weemoed naar de gekochte doos Table Ronde 1971 zullen grijpen. Dat verhoogt onze omzet, ziet u.

Paul van Loon